

Sienijuttua

Jo muutaman päivän on mielessäni pyörinyt lähes hallitsematon ajatus: haluan vielä kerran vanhoille sienipaikoille. Autoa minulla ei enää ole eikä ajokorttiakaan. Mutta se ei olekaan tässä suurin este. Bussilla kyllä pääsee helposti esimerkiksi jonkin ulkoilualueen laitaan ja siitä metsään. Seuraava vaihe onkin se hankalin! Järjen ääni astuu kuvaan ja muistuttaa vastaan tulevista puitten juurista, kannon tyngistä, liukkaista kalliopinnoista, kosteikoista, hirvikärpäsisistä puhumattakaan... kun tasaisella maallakin jalka horjuu ja vaarana on kompastuminen ja kaatuminen.

Ajatus ei silti hellitä. Haluan Sipoon metsiin!

Paikat ovat tuttuja jo vuosikymmenien takaa. Ensimmäisillä kerroilla pääsin ystävien kyydissä. Kun reitti tuli tutuksi, lähdin omin neuvoin ja joku tuli aina mukaan. Matka oli jo elämys sinänsä. Valtatieltä eli Itäväylältä pääsi onneksi melko nopeasti Vanhalle Porvoontielle. Tie kiemurteli sopivasti, sen molemmilla puolilla aukesivat viljavat pellot ja hyvät laidunmaat. Maisemaan mahtui sekä kartanoita että pientiloja. Nikkilän keskustan jälkeen tie halkoi jälleen maaseutua. Linnanpellon asutus toi haasteita. Taloja oli aivan tien laidassa, pihapuut olivat hankala näköeste. Nopeusrajoitus ja mutkan liikennemerkki hillitsivät muualtatulijan vauhtia, mutta eivät aina paikallisia asujia.

Tärkeä tienviitta, joka ohjaa kapealle metsätielle, yllätti lähes aina. Se on jyrkän mäen alla tien vasemmalla puolella. Vähäisestä liikenteestä huolimatta sai olla tarkkana. Nyt olimme jo lähes perillä. Vielä muutama kilometri ja tuli ensimmäinen mahdollisuus jättää auto ja lähteä metsään. Usein ajoimme kuitenkin tien päätepisteeseen, joka oli samalla tukkipuiden lastauspaikka.

Tunne on aika autuas, kun antaa puhtaan, luonnolta tuoksuvan ilman virrata keuhkoihin, vaihtaa ajokengät saappaisiin, ottaa korin ja lähtee tarkistamaan tuttuja paikkoja.

Jos on liikkeellä suppilovahveroiden keruu-aikaan, kestää hetken, ennen kuin ensimmäinen löytyy. Lakki on sen verran syksyisen maan värinen ja sieni piiloutuu taitavasti milloin sammaleen, kanervan tai pudonneiden lehtien väliin. Mutta kun löytää yhden, lähettyvillä on varmasti muitakin.

Mikkelin mökkijärven rannalla on useita lähteitä. Kävimme usein hakemassa lähimpänä olevasta lähteestä vettä. Eräänä kesänä tutustuin uuteen vahverolajiin. Niitä kasvoi lähteen ympäristössä. Sienikirjasta löytyi nimi kosteikkovahvero. Se on yksi kauneimpia näkemiäni sieniiä. Lakki on suklaanruskea ja jalka voimakkaan oranssi. Muistan että maalasin niistä akvarellin, ennen kuin ryhdyin valmistamaan ruokaa.

Keltavahvero eli kanttarelli sen sijaan loistaa jo pitkästä matkasta aivan kuin huutaisi: täällä ollaan juuri sinua varten. Ellet ole vielä kokenut löytäjän riemua, kun maa on keltaisenaan kanttarelleja tai kun eteesi ilmestyy hellyttävä ja juuri sopivan kokoinen herkkutatti, lähde ihmeessä sieneen, kun ja jos vielä jaksat. Antamani ajo-ohjeetkin ovat aika tarkat! Kerää minunkin edestäni oikein luvan kanssa lempipaikoillani. Jos olet onnekas, saatat löytää myös hienon makuisia kehnäsieniä, mustia torvisieniä, erilaisia rouskuja ja kantosieniä... Tarkkana täytyy kuitenkin kaiken riemun keskellä olla, ettei koriin eksy myrkkysieniä. Minulla oli tämän varalta repussa hyvä sienikirja.

Nyt kuulostelen mieltäni! Onko halu päästä sienimetsään yhä hallitseva tunne? Muisteleminen ja kertominen taisi helpottaa, ja olenhan halunnut samalla houkutella sinut sieniseikkailuun. Ei taida koko maailmassa olla monta Suomen vertaista maata, joka tarjoaa rahatta ja ilmaiseksi samanlaisia metsän antimia.

Tällaisen tarinan loppuksi en osaa kohdistaa kiitosta muuhun suuntaan kuin Jumalaan, kaiken Luojaan ja ylläpitäjään. Hänen hallussaan on koko hyvinvointimme: henki, mieli, ruumis ja sielu. Kolme ensimmäistä ovat ajallisia, mutta sielu on ajaton. Sen hyvinvointiin on tarjolla Jeesuksen sovitustyö, joka vie ihmisen jälleen oikeaan suhteeseen Luojan ja hänen luomistyönsä kanssa.